

Núm. 202

NOVEMBRE/DESEMBRE 2010

lluita

Quan els treballadors fan vaga, no és que no vulguin treballar, sinó que volen fer-ho en millors condicions.

Francesc Layret

obrera

■ **La bona salut** del sistema públic de pensions

■ **L'exemple** de Simón Rosado i Marcelino Camacho

■ **La negociació col·lectiva** enfront de la reforma laboral

La mobilització continua

NOVEMBRE-DESEMBRE 2010

ENTREVISTA 4

Milagros Pérez Oliva, periodista: "Atacar els sindicats en moments de crisi econòmica erosiona les poques defenses que queden de l'Estat del benestar"

POLÍTICA EDUCATIVA 6

CCOO denuncia la insuficient oferta de formació i qualificació professional

SINDICAT 8-9

Mor Marcelino Camacho, la figura més important del sindicalisme espanyol del segle XX

L'exemple de Simón Rosado perdura més enllà de la seva mort

CONFLICTE SOCIAL 10-11

Continuen les mobilitzacions contra les retallades de drets socials i laborals

CONVENIS 13

La negociació col·lectiva enfront de la reforma laboral i la seva pròpia reforma legal

POLÍTICA SOCIAL 14

CCOO proposa mesures per evitar que les persones perdin el dret a un habitatge

OCUPACIÓ 15

La llum verda de l'atur segueix encesa

RECURSOS 17

El sindicat presenta els seus comptes i torna a reclamar la transparència dels recursos públics

La façana de l'edifici de la Via Laietana continua en mal estat després de 4 anys

editorial

2011: la mobilització continua

La situació econòmica continua estancada, les dades de creixement són minses, el sector financer no acaba de fer net, l'atur continua amb les mateixes taxes i l'ocupació que es crea és temporal.

En aquest context, les amenaces sobre els drets laborals i socials continuen. Les polítiques de sortida de la crisi segueixen estant marcades pels poders econòmics i financers que ens han portat a aquesta situació. Unes polítiques que reparteixen els costos de la crisi de forma desigual i injusta, fent retallades de despesa pública per equilibrar els pressupostos i reduir el dèficit, i rebaixant els costos laborals per augmentar la competitivitat.

Al mateix temps continuem amb una fiscalitat regressiva que obté la major part dels recursos de les rendes del treball i no del capital, en què no paga més qui més guanya. Des dels poders públics s'ha donat per bona la lògica de les teories ultraliberals de menys Estat i més mercat, que comporta reducció de despesa pública, privatitzacions, baixades d'impostos i retallades de drets laborals i socials.

Després de dos anys de la caiguda de Lehman Brothers, a escala mundial no hem avançat en mesures de control i governança globals, que evitin crisis futures i gravin els moviments especulatius de capitals, de manera que Europa continua instal·lada en la reducció del dèficit i l'endeutament en lloc d'apostar pel creixement econòmic, la creació d'ocupació i el manteniment del model social.

Hi ha una altra manera de fer les coses, hi ha mesures polítiques per sortir de la crisi respectant els drets socials i laborals, impulsant l'ocupació i l'activitat econòmica i reforçant el sistema públic de protecció social. Els sindicats tenim alternatives per recuperar drets i defensar l'Estat social que ens situï en la lògica del canvi de model productiu, la innovació i la qualificació professional, i no en la competitivitat amb baixos costos laborals i la precarietat.

Per això la mobilització continua amb la vaga general, amb les mobilitzacions del 15 i el 18 de desembre i, ara, amb la recollida de signatures per promoure una iniciativa legislativa popular que canviï els aspectes més regressius de la reforma laboral. I tot això en coordinació amb la Confederació Europea de Sindicats per aconseguir que la Unió Europea canviï la seva estratègia de situar com a únic objectiu el control pressupostari i la reducció del dèficit dels països, i aposti per impulsar una veritable governança europea, que vagi més enllà de la política monetària i promogui una convergència social, econòmica, fiscal i laboral i la creació d'ocupació i el canvi de model productiu per a tots. ■

CCOO aposta per mantenir la bona salut del sistema públic de pensions

El nostre sistema de pensions s'enfronta a importants reptes de futur

Reptes de caràcter demogràfic, per l'envelliment de la població i l'augment de l'esperança de vida, i reptes de caràcter financer: caldrà pagar més pensions i millors. CCOO som conscients de la necessitat d'adaptar el nostre sistema de pensions a les noves exigències. Partint, però, d'una situació de fortalesa financera, atès que és l'únic sistema públic que aquest any presenta superàvit i disposa d'un fons de reserva dotat de 64.300 milions d'euros. Aquesta solidesa garanteix un marge temporal raonable per afrontar la reforma de pensions sense presses, de forma racional i consensuada.

El Pacte de Toledo és el marc idoni per acordar políticament i socialment les reformes. Així ho demostren 15 anys de canvis que han millorat el nivell de protecció social, alhora que es garanteix la sostenibilitat del sistema amb àmplia legitimació social. El debat de les pensions no ha de sortir d'aquest àmbit, ni decidir-se a base de decrets del Govern, ni amb objectius electoralistes, ni, encara menys, els canvis han de venir a través de lobbies econòmics, que pretenen vendre productes financers, com els plans privats de pensions, a partir de projeccions apocalíptiques del sistema. Les pensions són un dret social que cal preservar i, en cap cas, permetrem que es converteixin en objecte de negoci a costa de treballadors i pensionistes.

Millora dels ingressos

La conjuntura actual de crisi no justifica reformes unilaterals, que tindran efectes a llarg termini i que només persegueixen la retallada de costos (congelació de pensions per a 2011, augment de la carència

mínima per jubilar-se o endarreriment fins als 67 anys del retir). Són mesures injustes, innecessàries i que no actuen sobre el nucli del problema: la necessitat de millorar els ingressos.

La reforma ha d'incidir en els principis inspiradors del nostre sistema: suficiència de prestacions, sostenibilitat, contributivitat i solidaritat.

Millorar l'estructura d'ingressos obliga a actuar a curt i a mitjà termini. Les cotitzacions socials han de continuar sent la principal font de finançament de les prestacions contributives. No se'n pot plantejar la rebaixa; en tot cas, es podria estudiar la necessitat d'augmentar-les. Paral·lelament, cal culminar el procés de separació de fonts de finançament. S'han de millorar les bases mínimes, però també les màximes. El salari mínim interprofessional ha de situar-se en el 60% dels salaris mitjans negociats. La garantia d'ingressos té una relació directa amb la quantitat i la qualitat de l'ocupació. El sistema de pensions és el resultat directe del mercat de treball. Millorar les taxes d'activitat, sobretot la femina, estabilitzar l'ocupació, reduir l'atur i la precarietat laboral dels joves, més i millors polítiques públiques de cura de familiars, entre d'altres, són mesures estructurals que garantirán la sostenibilitat a llarg termini del sistema de pensions.

Les pensions són un dret social que cal preservar i, en cap cas, permetrem que es converteixin en objecte de negoci a costa de treballadors i pensionistes

Cal mantenir i millorar la jubilació flexible, que incentivi la jubilació voluntària més enllà dels 65 anys, al mateix temps que es generalitza el dret a la jubilació anticipada amb coeficients reductors, que tenen un efecte neutre sobre el sistema.

Cal, finalment, racionalitzar la despesa en pensions. Això requereix repensar determinades pensions en funció de la capacitat econòmica dels beneficiaris, així com millorar la protecció social de qui es veu obligat a abandonar prematurament el mercat de treball en els darrers anys de la seva vida laboral.

Des de CCOO seguirem compromesos amb la millora i la sostenibilitat del sistema públic de pensions, com a instrument de redistribució de la renda i de garantia d'ingressos alternatius al treball, que afavoreix l'activitat econòmica i, alhora, la creació d'ocupació. ■ **Cristina Faciabén**

“Atacar els sindicats en moments de crisi econòmica erosiona les poques defenses que queden de l’Estat del benestar

MILAGROS PÉREZ OLIVA

És periodista, defensora del lector del diari *El País*

■ En la darrera vaga general, els sindicats hem tingut la sensació de patir una virulència fora del normal des dels mitjans de comunicació.

En aquesta vaga general s’ha cristallitzat l’emergència en el panorama mediàtic de mitjans de comunicació que actuen cada vegada més com a actors polítics, molt bel·ligerants, que utilitzen les idees i la controvèrsia política com un instrument per formar majories d’opinió. Estàvem acostumats a un tipus de periodisme de base anglosaxona, en què la regla fonamental era la separació entre opinió i informació. Els fets són sagrats i, per tant, s’han de narrar els fets i, després, l’opinió en què caben les expressions de les preferències de cadascú, però separant nítidament aquests dos àmbits. Cada vegada més, el sistema mediàtic es manifesta més vulnerable a l’acció d’aquests pocs mitjans. No en són gaires, però tenen molta influència perquè la seva raó de ser és justament incidir sobre el debat públic i sobre determinats esquemes ideològics. Són mitjans que aporten opinions minoritàries però que, per la via de repetir-les moltes vegades, fa la sensació que són majoritàries. És una ficció mediàtica.

■ Algunes veus diuen que l’essència del periodisme està patint una forta crisi. L’ètica periodística està en perill?

Hi ha una crisi del periodisme i es reflecteix clarament en les enquestes, que indiquen que els periodistes apareixem en els últims llocs de valoració ciutadana, i també en la desconfiança general que hi ha respecte als mitjans de comunicació. Crec que en

part ens ho hem guanyat, ja que nosaltres no hem sabut sostreure’ns a aquests corrents que darrerament han fet del debat públic un debat de propaganda, en què no hi ha un veritable debat polític sinó una actuació dels agents polítics més orientada a fer màrqueting polític que no a convèncer els ciutadans i ciutadanes de la bondat de les seves estratègies. Cada cop que hi ha una crisi de govern, unes enquestes que donen un resultat negatiu a un partit, el primer que diu el partit, el govern o l’administració en qüestió és que no ha sabut comunicar, que té un problema de relat. Jo crec que si tens una bona política no tens un problema de relat, el que passa és que es considera més important la propaganda que el programa electoral. Els partits polítics creuen, com deia Goebbels, que mil vegades repetida una mentida pot acabar sent creguda com a veritat. El debat polític, malauradament, es regeix molt per aquesta regla. La realitat va per un cantó i el discurs polític va per un altre.

■ La precarietat laboral en el sector és força preocupant. Com afecta aquest fet la qualitat de la feina i el respecte al codi deontològic de la professió?

La precarietat laboral afebleix la posició del periodista com a responsable de les coses que escriu. Un periodista que té por de ser acomiadat i que està en una situació tan precària que permanentment ha de guanyar-se el lloc i no el té mai segur és un periodista que no plantejarà objeccions de tipus ètic a l’empresa. La necessitat el porta a intentar, moltes vegades,

ser més papista que el papa i acaba sent més ortodox que la mateixa empresa en la defensa de l’ideari d’aquesta empresa. Això afebleix el periodisme. En els últims anys hem assistit a un enfortiment de les estructures empresarials del periodisme per sobre de les estructures periodístiques. Abans el director d’un diari decidia tot el que passava en el seu mitjà, no només els continguts informatius sinó la política de personal. Avui el director ha perdut capacitat, autonomia enfront dels altres departaments gerencials de l’empresa i això ha debilitat la força d’aquest valor intangible que és l’intel·lectual col·lectiu d’una redacció. Comptem més els comptes de resultats i de gestió que el redactor. La precarietat agreuja aquesta situació.

■ Com a defensora del lector del diari *El País* has de reconèixer moltes vegades errades professionals. Això et genera incomprensions?

Hi ha molt pocs diaris a Espanya que tinguin defensor del lector. Un diari tan important com el *New York Times* va incorporar aquesta figura el 2003. No és una figura còmoda. Els diaris que han incorporat aquesta figura estan preocupats de veritat per la qualitat del seu producte. No hi ha cap altre sector que jo conegui que tingui un sistema de treure els drapets al sol d’una manera tan pública com ho fa el defensor del lector cada diumenge amb un article que llegeix tothom. Alguns mitjans de comunicació que tenen defensor el conceben més com una figura destinada a corregir errades fortuïtes, de funcionament o d’organització. Una figura de baix

perfil, no gaire problemàtica. El defensor del lector que jo humilment intento representar es creu la seva funció. Aquesta és una figura que o és de veritat o el lector de seguida se n'adona que és pura cosmètica. A *El País* no tinc cap mena d'interferència de l'empresa. Escric del que vull, com vull i de la manera que vull. Aquesta figura del defensor del lector és una veritable eina de transparència.

■ **Com valoren el periodisme digital? Estem assistint a la desaparició de la premsa en suport paper?**

Sembla que el periodisme del futur és el periodisme digital. No tinc clar que el periodisme digital no pugui conviure durant bastant temps i potser de manera indefinida amb el de l'edició impresa. La necessitat d'informació de la població sempre ha existit i en cada època històrica s'han utilitzat les eines tecnològiques que hi ha hagut. Avui, des de qualsevol lloc del món, en qualsevol moment es pot transmetre el que està passant. Internet aporta la instantaneïtat, la possibilitat d'accedir a la informació en el moment i amb el suport que a cadascú li vagi millor. El que està en crisi és el model industrial de produir notícies, les empreses periodístiques, com convertim la feina de donar fe de les coses que estan passant en un negoci que sigui rentable, que permeti que nosaltres en visquem. Això xoca amb la cultura de la gratuïtat a Internet. Hi ha lectors que m'escriven per protestar perquè troben que la publicitat que hi ha al web és massa invasiva, quan aquesta publicitat no representa més que el 14% dels ingressos dels diaris. Si aquest lector que va a Internet i entra al web pot llegir *El País* és perquè hi ha 300.000 lectors que van al quiosc i paguen 1,20 euros per l'edició en paper. El concepte de gratuïtat és nefast perquè li diu a la gent que aquesta informació pot ser gratuïta, que no costa, que no val res. La gent que vol informació gratuïta ha de pensar que potser sí que al final la tindran gratis perquè faran fallida tots els diaris, però llavors la informació que tindran no serà fiable, perquè algú tindrà interès a pagar aquesta informació.

■ **Com veus el paper actual dels sindicats en aquesta societat canviant i on sembla que tot està en crisi?**

Els sindicats tenen les mateixes dificultats

que té tota la resta de la societat civil i, particularment, del moviment progressista per trobar respostes i propostes als canvis que s'estan produint en la societat en què vivim. Hi ha una crisi de pensament d'esquerres. Ara hi ha una campanya contra els sindicats, una campanya ideològica que forma part de la mateixa embranzida que hi ha contra les idees d'esquerres i progressistes en general i forma part de la reacció neoconservadora que va sorgir dels Estats Units i que s'està escampant per tot el món. Aquesta embranzida cavalca agafada de la mà de la globalització econòmica, profundament injusta i desequilibradora, que fa que els guanys que es poden obtenir en aquests moments de l'activitat econòmica no vinguin tant de l'excel·lència del que tu fas, sinó del fet que sàpigues trobar l'oportunitat d'explotar més algú. I hi ha un corrent ideològic que intenta justificar-ho i donar eines perquè això es pugui fer cada vegada de manera més lliure i tornar enre en el que han estat els grans instruments de progrés des de la Il·lustració. Totes les eines redistributives fan nosa a aquest capitalisme especulatiu, de casino.

Hi ha una part de raó en les crítiques que es fan a l'esquerra i als sindicats. Però hi hem d'anar amb compte, per si l'autocrítica que nosaltres ens fem adoba la força dels que ens ataquen. Si parlem que els sindicats representen els treballadors assalariats, i els exclosos del sistema laboral tenen moltes dificultats per veure en els sindicats els seus defensors, llavors hem de tenir molt clar que atacar o criticar els sindicats, en moments com aquest de crisi econòmica, el que fa és erosionar les poques defenses que queden d'aquest Estat del benestar. La seguretat de cadascú l'encomanem al nostre sindicat, a la negociació col·lectiva o a instruments que fan que cadascú no hagi de defensar-se individualment davant del seu empresari o de qui sigui. El problema que tenim és que mentre es produeix aquesta embranzida, l'esquerra i els sindicats estan a la defensiva i això no permet avançar en l'elaboració de propostes constructives. Estàs més ocupat defensant les posicions que has adquirit que no intentant avançar més i per això no parem de retrocedir. S'ha d'aconseguir passar a l'ofensiva perquè realment una altra globalització és possible, una altra sortida de la crisi és possible. ■ **Emili Rey**

La crisi castiga els joves amb independència del seu nivell formatiu

Per a CCOO, no existeix una "generació ni-ni", sinó una generació de joves castigats per l'atur i la precarietat laboral

En general, el nivell formatiu dels joves catalans és superior al de la resta de la població, però la taxa d'ocupació entre els joves actius és gairebé la meitat de la dels majors de 25 anys. L'edat és un factor de discriminació a l'hora de trobar feina i també influeix en la temporalitat de la contractació. La taxa d'atur dels joves és més del doble que la de la resta de la població activa. L'edat dificulta tenir una feina, cosa que no es compensa amb el fet de tenir un nivell elevat de formació. La recompensa, en forma d'ocupació, per tenir qualificació professional és menor per als joves que per als majors de 25 anys i aquest fet pot desmotivar el jove a seguir formant-se. Tot i que es parli d'una generació de joves sense feina i sense inquietuds, la realitat és que gairebé un terç dels joves aturats a Catalunya participen en algun curs de formació, en una proporció molt més elevada que en el cas de les persones aturades de més de 25 anys. A més, gran part de qui no fa cap curs ja presenta nivells adequats de formació. I per als joves amb dèficits formatius cal que s'implementin polítiques públiques que augmentin les seves possibilitats de trobar feina i de participar en un nou model productiu basat en la qualitat de la producció i la qualificació. Per a CCOO, no existeix l'esmentada "generació ni-ni", sinó una generació de joves castigats per l'atur i la precarietat laboral, sense que s'implementin suficients polítiques públiques que en millorin la situació. Etiquetar el jove amb expressions altament pejoratives contribueix a ocultar-ne la realitat sociolaboral. Som davant la generació més ben formada en la història del nostre país i, tot i així, la que té una taxa d'atur més elevada, i la primera que ha patit un retrocés en les condicions de treball i de vida respecte dels pares. ■ **Tània Pérez**

CCOO denuncia la insuficient oferta de formació i qualificació professional

Enguany, més de 1.800 persones no han obtingut plaça a Barcelona per cursar cicles formatius de grau mitjà

Només el 8% de la població activa actualment fa ús dels sistemes de formació professional, ja sigui ocupacional o continuada. A més, hi ha un important decalatge entre la demanda d'estudis professionalitzadors i el nombre de places que s'ofereixen. Aquesta oferta és insuficient i, a més, no respon a les necessitats de l'economia ni de les persones. A tall d'exemple, 1.847 persones a Barcelona no han obtingut la plaça de cicles formatius de grau mitjà en què es van preinscriure, i 769 no l'han obtingut per als programes de qualificació professional inicial.

Element estratègic

La formació professional és un element essencial per al canvi de model productiu i les polítiques de formació professional haurien de ser prioritàries per a la sortida de la crisi. Per aquest motiu el sindicat exigeix la participació dels agents socials en la planificació i el control de l'FP.

CCOO aposta per un model d'FP flexible i dinàmic, que permeti la integració real de l'FP inicial del sistema educatiu en el sistema in-

© M. Mora

tegrat de formació professional, com una manera més d'accedir a la qualificació professional, juntament amb la formació professional per a l'ocupació i l'acreditació de les competències professionals a partir de l'experiència laboral. CCOO reclama un marc específic de regulació per als centres que imparteixen ensenyaments professionals que respongui a les necessitats d'organització, flexibilitat i gestió singular d'aquesta etapa educativa. ■

ALLIBERA'T DE LES ULLERES I LENTS DE CONTACTE

Gaudeix tu i els teus familiars directes del preu especial en correcció visual per làser* per a afiliats/ades, col·laboradors de

CCOO CATALUNYA

925€ /ull

*excepte Lasik Customitzat

Consulta i proves prèvies 35€.

20% de descompte a la resta de consultes i tractaments (excepte pròtesis).

Imprescindible acreditació a la teva primera visita a la clínica.
TARIFA VÀLIDA NOMÉS PER A LES CLÍNQUES DE CATALUNYA.

CB Reus. C./Castellvell, 12-14. Tel. 977 32 80 60

CB Hospitalet. Rambla Just Oliveras, 48. Tel. 93 260 05 10

CB Barcelona. C./Ganduxer, 71 | C./ Balmes, 183. Tel. 93 362 49 90

CB Mataró. C./ Pirineus, 36 cantonada Vía Europa. Tel. 93 741 92 00

CB Sabadell. C./Prat de la Riba, 53-55. Tel. 93 745 09 52

CB Tarragona. C./Pere Martell, 41. Tel. 977 25 19 32

CLINICA BAVIERA
INSTITUTO OFTALMOLOGICO EUROPEO

902 130 100
www.clinicabaviera.com

© M.J. Mora

Un acord garanteix l'estabilitat laboral en el sector elèctric

El 28 d'octubre passat CCOO i UGT van arribar a un acord amb les empreses contractistes d'ENDESA, amb la mediació de la Generalitat, que permet garantir l'estabilitat laboral en el sector elèctric. Així, es desconvocaven les dues jornades de vaga de 24 hores previstes en el sector, que instaven 3.000 treballadors i treballadores de Barcelona, Tarragona i Girona a mobilitzar-se.

Aquest acord recull el compliment de la clàusula de subrogació que incorporen els respectius convenis sectorials, amb el manteniment dels drets laborals dels empleats de les empreses contractistes sortints i la garantia de la seva subrogació a les noves empreses adjudicatàries. També estableix un període de temps, fins al 31 de gener, perquè es produeixin els canvis d'adjudicacions de contractes del servei de manteniment i reparació de la xarxa elèctrica de forma ordenada. ■

L'ensenyament concertat es mobilitza contra les retallades de sou

Els professors i professores dels centres d'ensenyament privat concertat de Catalunya han realitzat diverses mobilitzacions per protestar contra les retallades de sou que el Govern de la Generalitat ha dut a terme.

El Govern ha retallat els salaris de forma unilateral tot i que els treballadors i treballadores d'aquest sector no treballen per a l'Administració. A més, tampoc gaudeixen de les mateixes condicions laborals que els funcionaris de l'escola pública però, tot i això, se'ls ha aplicat la retallada sense tenir en compte la normativa laboral aplicable.

És per aquests motius que s'han concentrat diverses vegades davant del Consorci d'Educació de Barcelona i dels serveis territorials del Departament d'Educació, i continuaran les mobilitzacions una vegada al mes mentre duri el conflicte. ■

Manifest en defensa de la funció social de les caixes d'estalvi

Els beneficis de les caixes s'han de retornar a la societat a través de l'obra social, donant suport a projectes socials, culturals i d'integració als territoris

© A. Rosa

La reestructuració del sector financer i la modificació de la Llei de caixes d'estalvi comportarà importants canvis en aquest sector, que significaran, a curt termini, la desaparició de les caixes tal com són actualment. Les caixes d'estalvi, al llarg dels anys, han promogut l'estalvi i l'accés als recursos financers de tota la societat, han contribuït al desenvolupament territorial i a la inclusió financera de les persones amb menys recursos i han facilitat l'accés al finançament a les pimes i als autònoms. A més, en no tenir accionistes, els beneficis s'han de retornar a la societat a través de l'obra social, donant suport a projectes socials, culturals i d'integració als territoris.

La necessitat de reestructurar aquest sector no pot ser l'excusa per a la seva bancarització. La llei no obliga que les caixes perdin els seus orígens fundacionals, i per aquest motiu 15 entitats socials catalanes hem impulsat un manifest "en defensa de les caixes d'estalvi i la seva funció d'impuls econòmic i social del territori i del país". Proposem: garantir que el capital privat no sigui majoritari en les futures entitats; mantenir la vinculació entre les caixes i el territori a través de l'activitat financera que eviti l'exclusió social de persones, pimes i autònoms i a través de la participació de la societat civil i l'administració local; protegir l'obra social i la seva contribució al benestar social del país, garantint que continuïn finançant projectes essencials per a la cohesió social que es poden posar en perill amb el repartiment de beneficis a inversors privats.

Ens proposem que el canvi de model de caixes d'estalvi no passi desapercbut per al conjunt de la societat, i per això tenim previst organitzar una jornada el dia 21 de gener en la qual, a més de presentar el manifest públicament, aprofundirem en el coneixement dels canvis legislatius aprovats, en la realitat d'altres països i els efectes d'aquests canvis en matèria social, laboral, territorial, etc. ■ **Dolors Llobet**

Mor Marcelino Camacho, la figura més important del sindicalisme espanyol del segle XX

El 29 d'octubre passat va morir, als 92 anys, Marcelino Camacho, l'històric sindicalista fundador de Comissions Obreres

Per a CCOO de Catalunya, Marcelino Camacho, primer secretari general del sindicat entre els anys 1976 i 1987, representa la figura més important del sindicalisme espanyol del segle XX. Camacho va ser una peça clau en la lluita contra la dictadura franquista i en la recuperació de les llibertats democràtiques en aquest

país. Lluitador incansable i indomable —seva va ser la frase “Ni nos domaron, ni nos doblaron, ni nos van a domesticar”—, es va enfrontar a la injustícia i va treballar sempre per la millora de les condicions laborals i socials dels treballadors i treballadores. Un exemple de la seva transcendència va ser l'impressionant mostra d'adhesió que va tenir lloc en el seu acte de comiat a Madrid, on milers de persones van sortir al carrer per acomiadar-lo i honorar-ne el fèretre camí de la Puerta de Alcalá, on se li va retre un emotiu homenatge.

Un home irrepetible

Marcelino Camacho, detingut nombroses vegades i empresonat durant diversos anys, va ser el primer secretari general de CCOO, en la clandestinitat de l'Assemblea de Barcelona i en el I Congrés, un cop arribada la democràcia, el 1978. Durant més de 10 anys va exercir aquest càrrec per posteriorment, i fins al 1996, ocupar-ne la presidència.

Home obert, ferm, coherent i defensor d'un sindicalisme de *pressió-negociació*, va modernitzar el sindicat i va contribuir decisivament a transformar CCOO en el primer sindicat del país. El seu compromís amb la llibertat i el socialisme el va portar, també, a ingressar al PCE i a ser-ne diputat a les Corts espanyoles. L'any 1985 va formar part del grup que va fundar Izquierda Unida, organització a la qual va pertànyer fins al final.

En paraules de la Comissió Executiva de la Confederació Sindical de CCOO, “Marcelino Camacho serà sempre present en el projecte sindical de CCOO, en la reivindicació i en la proposta, en la negociació i en la mobilització. Ens ha deixat Marcelino Camacho, un home irrepetible”. ■

CCOO recorda Paco Puerto, figura cabdal en la transformació del sindicat

El 14 de desembre passat es va celebrar a la sala d'actes de la Via Laietana un homenatge a Paco Puerto. L'acte, organitzat per CCOO, la Fundació Cipriano García i la Fundació per a la Formació i l'Estudi Paco Puerto, tenia com a objectiu valorar una figura imprescindible per entendre l'actual societat catalana i el nostre model d'organització sindical. En l'acte van participar, al costat dels organitzadors, representants del Ministeri de Treball i Immigració, del Departament de Treball, d'Iniciativa per Catalunya així com familiars i amics de Las Cabezas de

San Juan, poble natal de Paco Puerto. Tant Joan Carles Gallego, que va clausurar l'acte, com tots els participants, van posar en relleu, entre altres aspectes, el caràcter innovador de les seves propostes organitzatives a l'hora de defensar la caracterització de CCOO com a sindicat i de les persones en atur, així com la seva aposta per crear un centre de formació de CCOO que permetés, a través de la formació i l'assessorament, afavorir la igualtat d'oportunitats de les persones. Es va ressaltar també el seu caràcter de negociador infatigable, la seva tenaci-

tat i la seva militància omnipresent. D'altra banda, en l'acte es va presentar l'edició d'un opuscle que recull una biografia elaborada per l'historiador de la Universitat de Barcelona David Ballester, completada amb textos d'antics companys i amics. Finalment, es va inaugurar l'exposició “Paco Puerto: una lliçó permanent”, que pretén reivindicar la vigència dels valors que formaven la personalitat de Paco Puerto: transformar la realitat per millorar les condicions de vida de les persones, el compromís i el dret a la formació. ■ **Antonio Córcoles**

L'exemple de Simón Rosado perdura més enllà de la seva mort

El 5 de novembre vam retre un homenatge a la figura del sindicalista

La matinada de l'11 d'octubre ens deixava, víctima d'un infart, Simón Rosado, secretari d'Acció Sindical i Política Sectorial de CCOO de Catalunya. Una pèrdua inesperada i irreparable per a CCOO. Una pèrdua molt sentida pel món sindical, empresarial, polític i social, i, especialment, pels treballadors i treballadores a qui sempre va defensar. Tots vam perdre un gran sindicalista, cabdal en la construcció de les Comissions Obreres i de les relacions laborals i socials d'aquest país. Però, sobretot, una gran persona. Així ho demostraven els centenars de missatges de condol que van arribar. També van ser centenars les persones que van abarrotar la sala del tanatori de Sant Gervasi, on vam acomiadar el company Simón.

Trajectòria

Nascut l'11 de març de 1957 a Hervás (Càceres), va treballar a Derbi entre el 1974 i el 1984, i va ser president del comitè d'empresa des de 1979. El 1974 va ingressar al sindicat dins de la Coordinadora de CCOO del Vallès Oriental. Aquell mateix any va entrar a les Joventuts Comunistes del PSUC. El seu compromís, que mai va perdre, el va portar a ser detingut dues vegades: el 1976, arran de la vaga organitzada per la COS contra la reforma política i per la llibertat política i sindical, i el 1977, a causa de la vaga pel Conveni provincial siderometal·lúrgic. De 1980 a 1988 va ser secretari gene-

© A. Rosas

ral de la Unió Local de CCOO de Mollet del Vallès, responsabilitat que va compaginar amb la Secretaria General de CCOO del Vallès Oriental entre el 1984 i el 1988. Posteriorment, va ocupar el càrrec de secretari general en la Federació del Metall i la Mineria de CCOO de Catalunya. Des del mes d'abril de l'any 2000 formava part del Secretariat de CCOO de Catalunya. Actualment, a més, era membre del Consell Nacional d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Homenatge

Per tot això, el 5 de novembre passat CCOO de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Verds van organitzar un homenatge conjunt a la figura de Simón Rosado. Familiars, amics, companys i representants sindicals, empresarials i polítics van assistir a l'acte, que es va desenvolupar en un ambient d'emoció continguda i de record del company desaparegut. Personalitats com Jordi Pujol, José Montilla, Mar Serna, Joan Herrera, Antonio Gutiérrez, Joan Carles Gallego i Ignacio Fernández Toxo, entre

Una pèrdua molt sentida pel món sindical, empresarial, polític i social, i, especialment, pels treballadors i treballadores a qui sempre va defensar

molts altres, van participar evocant el record i l'empremta que Simón Rosado els va deixar.

Canvis en la direcció

La inesperada desaparició de Simón Rosado ha portat a introduir els lògics canvis en la direcció del sindicat, de la qual Rosado formava part. Així, a partir d'ara José Cachinero serà el secretari d'Acció Sindical i Política Sectorial de CCOO de Catalunya, mentre que Luisa Montes passa a ser secretària d'Assessorament, Mediació i Arbitratge del sindicat. ■

Continuen les mobilitzacions contra les retallades de drets socials i laborals

La vaga general del 29 de setembre va tenir conseqüències immediates que es van poder veure en la remodelació que el president Zapatero va fer del seu Govern

El que en un principi havia de ser només un canvi formal del ministre de Treball, Celestino Corbacho, per la seva participació en les eleccions autonòmiques a Catalunya, es va convertir en una autèntica crisi de Govern amb la substitució de sis ministres, inclosa la vicepresidenta Fernández de la Vega, i altres canvis de profunditat. Zapatero va intentar fer un gest d'aproximació als sindicats després de la clatellada que va suposar la vaga general, fins i tot posant Valeriano Gómez de ministre de Treball, persona molt propera a la UGT i que fins i tot havia donat suport a la mobilització contra la reforma laboral.

CCOO va deixar molt clar des del primer moment que el canvi de persones era paper mullat si no anava acompanyat pel canvi de polítiques econòmiques i socials del Govern i, sobretot, per la retirada de la reforma laboral. L'escenari de conflicte persisteix amb les propostes del Govern en relació amb la reforma de les pensions i l'augment de l'edat de jubilació als 67 anys, i la CEOE continua bloquejant la negociació col·lectiva amb només l'11% de convenis signats.

Amb aquesta situació, CCOO i UGT van decidir mantenir el procés de mobilització i donar continuïtat a la vaga general del 29-S, amb l'impuls d'una iniciativa legislativa popular i la convocatòria de mobilitzacions els dies 15 i 18 de desembre.

La pressió continua

El 15 de desembre, coincidint amb la Jornada d'Acció Europea convocada per la CES, treballadors i treballadores de tots els sectors i empreses van mostrar el seu rebuig a les retallades socials i laborals del Govern. Els escenaris i les accions van ser molt diverses: des de concentracions o aturades parcials en empreses i administracions públiques fins a mobilitzacions en sectors com la neteja o el transport. El gran nombre de protestes viscudes per sectors i territoris, i l'important seguiment per milers de treballadors i treballadores van fer de la jornada del 15

de desembre una clara continuació de la vaga general del 29-S i una gran mostra de rebuig social a les polítiques del Govern.

Posteriorment, el 18 de desembre, les principals capitals de l'Estat han acollit grans manifestacions que han mantingut l'escenari de conflicte, que els sindicats no variaran mentre el Govern no faci marxa enrere en la seva política antisocial. Els carrers de Barcelona han viscut una important manifestació que, un cop més, ha demanat la retirada de la reforma laboral.

Totes aquestes mobilitzacions han estat precedides d'un intens procés de convocatòria als centres de treball i a les empreses gràcies a delegats i delegades, i a treballadors i treballadores, on s'ha visualitzat que el rebuig social continua viu.

Recuperar els drets, prioritat sindical

Per a CCOO i UGT, la prioritat sindical indiscutible és fer que rectifiqui el Govern i, amb això, generar un procés de canvis en la seva política econòmica i social, així com recuperar els drets que ens han tret arbitràriament i innecessàriament. Amb aquest procés de mobilitzacions sostingut en el temps i la ILP prevista, CCOO i UGT instem el Govern a emprendre una negociació que doni com a fruit un seguit de canvis que reverteixin la reforma laboral en els aspectes més lesius per als treballadors i les treballadores. Cal evitar la reducció de drets o l'acomiadament més fàcil i barat, evitar la congelació de les pensions per a 2011 i recuperar l'Acord amb els empleats públics de setembre de 2009. En fer-ho, s'ha de garantir la protecció de les persones, impulsar l'activitat econòmica generadora d'ocupació i afavorir l'urgent canvi de model productiu, que impulsi un creixement sostenible, equilibrat i durador. Juntament amb aquestes premisses fonamentals, el diàleg i la negociació amb el Govern han de servir per reforçar els sistemes de protecció social, enfortir el paper de la negociació col·lectiva i impulsar una política fiscal més ambiciosa i progressiva, en què pagui més qui més té i que

generi més ingressos i permeti lluitar contra l'economia submergida i el frau fiscal. Aquests són, per tant, els elements centrals de la proposta sindical.

La utilitat de les vagues generals en el temps

El Tribunal Suprem ha dictat sentències que confirmen les indemnitzacions als treballadors i treballadores que no van percebre salaris de tramitació durant la vigència del *decretazo* Aznar. Aquí tenim una mostra de la utilitat de les vagues generals en el temps després de la seva convocatòria.

Com a antecedent cal fer una mica de memòria i recordar que el Reial decret llei 5/2002, de 24 de maig, de mesures urgents per a la reforma del sistema de protecció per desocupació i millora de l'ocupabilitat (anomenat popularment *decretazo* Aznar), va provocar l'anterior convocatòria de vaga general el 20 de juny de 2002.

Aquesta norma implicava, quan un acomiadament era declarat improcedent per la jurisdicció social, la supressió dels anomenats salaris de tramitació i, per tant, durant la transitòria vigència

d'aquell Reial decret llei, els jutjats socials no condemnaven les empreses a l'abonament dels salaris des de la data de l'acomiadament fins a la data d'extinció.

Posteriorment, una sentència de 28 de març, dictada pel Ple del Tribunal Constitucional, va declarar nul el *decretazo* d'Aznar, de manera que es va fer palès el perjudici que havien sofert els treballadors i treballadores que,

per culpa d'una norma il·legal, van deixar de percebre més de tres mesos de salari.

Arran d'aquesta situació, des del Gabinet Jurídic de CCOO es van interposar una sèrie de reclamacions davant del Consell de Ministres per demanar que l'Estat es fes responsable del pagament d'aquests salaris de tramitació deixats de percebre.

Aquestes reclamacions van ser desestimades, en seu administrativa, pel Consell de Ministres. Aleshores, sota la direcció jurídica del Gabinet Jurídic de CCOO, es van interposar els recursos corresponents davant la jurisdicció contenciosa administrativa per demanar la responsabilitat patrimonial de l'Administració de l'Estat per l'import d'aquests salaris de tramitació que van deixar de percebre les persones acomiadades improcedentment durant la vigència del *decretazo*. La Sala contenciosa administrativa del Tribunal Suprem ha començat a pronunciar-se dictant sentències estimatòries sobre aquests recursos.

Quatre sentències del Tribunal Suprem confirmen, definitivament, la línia jurisprudencial d'una primera sentència emesa per la Sala General Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem el 2 de juny de 2010. I encara queden pendents de sentència del Tribunal Suprem altres procediments, endegats pel Gabinet Tècnic Jurídic de CCOO de Catalunya, amb les mateixes peticions, que, presumiblement, tindran un pronunciament semblant al de les sentències citades. ■

El rebuig social a les mesures del Govern ha continuat viu amb les mobilitzacions del 15 i el 18 de desembre

CCOO impulsa una iniciativa legislativa popular per tirar enrere la reforma laboral

La ILP necessita mig milió de signatures, però hem d'aconseguir una gran participació i recollir-ne moltes més

CCOO i UGT impulsaran una iniciativa legislativa popular per l'ocupació estable i amb drets, amb la intenció de recollir milions de signatures de la ciutadania, especialment dels treballadors i treballadores, per portar aquesta ILP al Congrés dels Diputats i que es tiri enrere la llei que recollia la reforma laboral i modificar-la amb una altra llei. Aquesta ILP plantejarà la reversió del nucli dur de les propostes situades en la reforma laboral, especialment pel que fa a l'acomiadament objectiu, més fàcil i barat, i al model de contractació, que substitueix treballadors fixos per precaris. La ILP és el pas següent a la vaga general del 29 de setembre, i en la seva difusió participaran tots els actius del sindicat, milers de delegats i delegades que van treballar intensament en els centres de treball per aconseguir l'èxit que va representar el 29-S. CCOO ha descartat des del primer moment intentar modificar la reforma laboral en la negociació dels reglaments de la llei, ja que aquesta fórmula és inútil per modificar el nucli dur de la reforma.

Iniciativa ciutadana

Una iniciativa legislativa popular, també coneguda com a iniciativa ciutadana, és la possibilitat recollida en la Constitució espanyola que les persones presentin peticions amb l'aval de les seves signatures, perquè es prengui en consideració un determinat assumpte públic, com pot ser la reforma d'un estatut o una llei, com és el cas de la reforma laboral recentment aprovada pel Govern. L'article 87.3 de la Constitució recull aquesta possibilitat ciutadana, que ha de tenir el suport de com a mínim 500.000 signatures.

Els serveis jurídics de CCOO i UGT estan treballant en aquesta ILP, que probablement estarà preparada per recollir els suports a partir del mes de febrer. Queda molta feina per fer i per això és molt important el suport de tota l'afiliació de CCOO. ■

La societat catalana s'ha de mobilitzar contra les actituds xenòfobes i racistes

CCOO, reclama una aposta clara per la convivència i la cohesió social

La immigració ha estat molt present en la darrera campanya electoral i, malauradament, no sempre de manera serena i racional: en la majoria dels casos el discurs de la por, dels estereotips i la demagògia populista han estat molt presents per aconseguir rèdits electorals.

Malauradament, la crisi, l'atur, les retallades socials... comporten riscos per a la convivència i la cohesió social, especialment si es manté la instrumentalització de la immigració per guanyar vots. És per això que la societat catalana ha de dotar-se dels instruments necessaris per combatre aquest atac a la cohesió social i, en concret, la xe-

nofòbia i el racisme en tots els nivells. Per al sindicat aquests instruments requereixen, en primer lloc, garantir la unitat de la classe treballadora i en això –i en la gestió de la diversitat i la no-discriminació a l'empresa–, els sindicats hi tenim un paper molt important.

Pacte nacional per a la immigració

D'altra banda, el Pacte nacional per a la immigració (PNI), signat per partits polítics, sindicats i altres entitats, és un instrument de gran valor si s'aplica correctament i es dota dels recursos necessaris. El PNI es basa en la seva estabilitat i permanència,

amb un pes important en les polítiques d'acollida i d'integració. Tanmateix, això vol dir que el nou Govern català ha d'assumir el repte de l'aplicació del PNI i del desenvolupament de la Llei d'acollida.

Finalment, cal una mobilització contundent de la societat catalana contra les actituds xenòfobes i racistes. En aquest sentit, CCOO amb SOS Racisme, CONFAVC, UGT, MPL, FAGIC, FAPAC, CNJ... han constituït la Plataforma per la Convivència i la Cohesió Social, l'objectiu de la qual és treballar per la cohesió i la convivència, i denunciar els intents d'instrumentalització de la immigració. ■

La seva connexió fàcil, ràpida i segura amb europa, amb el món.

Barcelona Europa

El Port de Barcelona és un port preparat per al futur. Perquè té una **plataforma de comerç electrònic innovadora, una eina de gestió en línia** que ens permet eliminar el paper i accelerar processos. Perquè **està creixent dia rere dia**, ampliant espais, multiplicant recursos, **generant més i més activitat**. En poques paraules, perquè s'ha convertit en un port amb **més capacitat, flexibilitat i sostenibilitat**. Descobreixi una de les connexions més avançades d'Europa.

Una connexió mai vista

- ◆ El primer port espanyol en tràfic internacional.
- ◆ El port capdavanter de la Mediterrània i del sud d'Europa.
- ◆ El port de creuers núm. 1 d'Europa i el cinquè del món.
- ◆ El primer port a obtenir la certificació de qualitat ISO 9001.

La negociació col·lectiva enfront de la reforma laboral i la seva pròpia reforma legal

L'atac a la negociació col·lectiva és un dels eixos centrals de la reforma laboral del Govern. Pretén afeblir la capacitat del sindicalisme per protegir les persones en el treball i en la desocupació.

És un atac a l'element central que dóna estabilitat a les relacions laborals i que permet que el conflicte social se solucioni amb alternatives raonables i de forma negociada. La reforma laboral ja ha anticipat una part substancial del canvi legal de les regles de la negociació col·lectiva i ho ha fet per la porta del darrere. Han obert la possibilitat de generalitzar la inaplicació dels convenis col·lectius sectorials, pactats entre sindicats i patronals, en l'àmbit de l'empresa. Empreses petites i mitjanes que configuren més del 90% de la nostra realitat econòmica i on el sindicat té seriosos problemes legals per tenir presència organitzada, derivada especialment del nostre sistema legal d'eleccions sindicals. Espais en què, en absència de sindicat, s'imposa el poder unilateral de l'empresari en la presa de decisions, amb la mal anomenada flexibilitat interna i la modificació substancial de condicions de treball, la mobilitat geogràfica o la inaplicació salarial.

La nova legislació promou el retrocés d'un dels millors patrimonis del nostre sistema de relacions laborals i substitueix la bona experiència que hem acumulat en les pràctiques de la flexibilitat interna negociada en l'empresa per les decisions unilaterals i sempre conflictives de l'empresari.

El Govern i la patronal han fet un diagnòstic equivocat. Els primers a partir d'un brusc gir cap a una política econòmica i social de dretes, que demostra l'absència d'un veritable projecte socialista i la submissió als dictats dels mateixos mercats financers que han provocat la crisi.

La patronal, atrapada en una lògica antiquada, ha aprofitat el context de la crisi, de forma oportunista, per intentar retallar els drets de les persones i del sindicalisme, sense pensar en el futur de la nostra economia i de les mateixes empreses, que necessiten un paradigma competitiu diferent dels mercats globals, de qualitat i amb valor afegit, que necessàriament han de compartir amb el sindicat en l'empresa.

L'assetjament als convenis col·lectius sectorials és un incentiu per continuar en una competitivitat suïcida amb la retallada de costos laborals i l'augment de la precarietat, quan en l'economia global i enfront dels països emergents en desenvolupament no hi ha cap espai per competir partint dels baixos costos laborals. Els convenis col·lectius sectorials són institucions essencials per marcar les regles mínimes de competència entre empreses d'un

© MJ Mora

mateix sector d'activitat, de manera que quedaran més ben situades en el mercat les més innovadores, les que facin més esforç de modernització i les que tinguin més productivitat.

Què queda per al procés de concertació de la reforma de la negociació col·lectiva?

Un escenari teatral. La CEOE i Foment, que han renunciat per endavant a la millora de l'estructura de la negociació col·lectiva i a les seves responsabilitats per ordenar-la, en nom d'una pretesa autonomia de les parts que elles mateixes haurien de representar. L'única proposta que han posat damunt la taula consisteix en una nova iniciativa per desnaturalitzar la negociació col·lectiva que hauríem de reformar eliminant els febles mecanismes legals per a l'extensió de convenis col·lectius (la qual cosa suposa condemnar centenars de milers de treballadors i treballadores a perdre la protecció de la negociació col·lectiva) i eliminant el mecanisme que garanteix la pròrroga del conveni i la seva protecció fins al moment en què sigui substituït per un de nou.

El sindicalisme confederal proposa una reforma de la negociació col·lectiva útil per a la protecció dels drets i la millora de les condicions de treball, i útil per contribuir a una economia productiva i competitiva amb tres aspectes fonamentals: generar amplis convenis generals de sector, articulats en l'àmbit estatal i autonòmic, per superar l'actual fragmentació dels convenis provincials i gremials; estendre la cobertura i la protecció de la negociació col·lectiva a totes les empreses i activitats econòmiques, i eradicar la competència deslleial que signifiquen els centenars de convenis d'empresa en frau del conveni col·lectiu sectorial.

Pel que fa al Govern s'ha obligat a la reforma legal si no hi ha acord, que sembla improbable. L'experiència recent de la reforma laboral ens mostra un Govern poc fiable i poc connectat amb la realitat de les relacions laborals. En tot cas el sindicalisme confederal té iniciatives i propostes, ara sostingudes per la força i la renovació de representativitat que ha suposat l'èxit de la vaga general del 29-S. ■ **Juan Manuel Tapia**

CCOO proposa mesures per evitar que les persones perdin el dret a un habitatge

Durant l'anterior període d'expansió immobiliària, molt poques veus van criticar el perill que suposava el sobreendeutament familiar, ni tampoc en van alertar. L'esclat de la bombolla immobiliària, el col·lapse del sistema financer, la crisi econòmica i l'atur estan posant en evidència la greu problemàtica social que suposa la pèrdua de l'habitatge per no haver pogut satisfer el pagament de la

hipoteca. CCOO considera que els poders públics han de donar solucions a aquesta problemàtica social i garantir el dret a l'habitatge.

La situació actual és que, en les adjudicacions hipotecàries, les persones que perden l'habitatge continuen mantenint bona part del deute que havien contret amb els bancs i les caixes. Per CCOO, cal anar a l'arrel d'aquest problema i modificar l'actual normativa que hipoteca les persones i no els béns, ja que la garantia del crèdit no és el bé hipotecat sinó el titular de la hipoteca i els seus avaladors.

Endeutament pervers

CCOO considera que la dació de l'habitatge en pagament, per liquidar el crèdit hipotecari, és una mesura útil per evitar aquest endeutament pervers, con-

seqüència del sistema hipotecari espanyol. Aquesta mesura s'ha de complementar amb altres mesures, que permetin a l'antic propietari mantenir-se, com a llogater, en el mateix habitatge. CCOO reclama aquesta acció dels poders públics perquè evitaria, de manera efectiva, l'exclusió social residencial, que és la conseqüència habitual de la pèrdua de l'habitatge.

CCOO, conjuntament amb les organitzacions que integren el Fòrum Hipotecari de Catalunya, ha decidit impulsar les mesures necessàries per modificar la legislació hipotecària espanyola i homologar-la a les del nostre entorn europeu, amb l'objectiu de donar més protecció als ciutadans i ciutadanes davant les entitats financeres i perquè es consideri l'habitatge com un dret i no com un mer bé d'inversió financerà. ■ **Xavier Becerra**

el servei assegurador de

Aconsegueix 4 mesos gratis
i estalvia't fins a
150€
a la teva **Assegurança d'Auto**

Ara, totes les pòlisses d'ATLANTIS inclouen, de forma gratuïta, la cobertura de Protecció d'Asseurances per Desocupació.

Informa't a la teva delegació o al **901 500 400**

La llum vermella de l'atur segueix encesa

Les darreres dades de l'enquesta de població activa (EPA) del tercer trimestre del 2010 comptabilitzen 6.700 aturats i aturades menys, respecte al trimestre anterior, a Catalunya. Amb tot, la taxa d'atur a Catalunya continua sent elevadíssima, concretament, d'un 17,4%, 0,3 punts percentuals menys que en el trimestre anterior.

Malgrat aquesta lleu reducció de l'atur, que afecta bàsicament les dones, cal destacar-ne l'elevat augment interanual (10,3%). Així doncs, la situació del nostre país segueix sent preocupant.

Catalunya és la primera comunitat autònoma on augmenta el nombre de persones ocupades, concretament 34.500 persones més que en el trimestre anterior, però en termes interanuals, l'ocupació s'ha reduït en 23.100 persones.

Cau la contractació indefinida

Les dades també revelen que el nombre de persones assalariades amb contracte indefinit disminueix en 34.900 persones a Espanya, o que Tarragona és

la província catalana que registra la taxa d'atur més elevada.

Davant d'aquest escenari, des de CCOO de Catalunya reclamem al Govern la retirada d'una reforma laboral que no crearà ocupació ni reduirà la precarietat laboral i d'unes mesures d'ajust econòmic que no permetran la reactivació econòmica ni la creació d'ocupació. La congelació de les pensions i la reducció salarial dels treballadors i treballadores de les administracions públiques minven la capacitat de compra, la demanda i, per tant, la producció.

També exigim la pròrroga del PRODI (Programa temporal de protecció per desocupació i inserció) i la implementació de la renda garantida de ciutadania a Catalunya, per assegurar els ingressos mínims de subsistència als qui han perdut el seu lloc de treball.

Finalment, des de CCOO creiem que els pressupostos generals de l'Estat per al 2011 són insuficients per garantir la protecció de les persones, el creixement econòmic i la transformació del model productiu. ■

La Plataforma per una fiscalitat justa exigeix lluitar contra el frau fiscal

S'ha de consolidar una recaptació més equitativa en què pagui més qui més té

La Plataforma per a una fiscalitat justa, ambiental i solidària, que agrupa més d'una vintena d'organitzacions i entitats socials –entre elles CCOO de Catalunya–, preocupades per l'evolució del sistema fiscal i que aspiren a un model de societat sense desigualtats, ha fet arribar als partits polítics amb representació al Parlament de Catalunya les seves propostes per tal d'aconseguir un sistema fiscal més just tant a Catalunya com a Espanya.

Per això, primer de tot s'ha de capgirar l'evolució del sistema fiscal, cada cop més regressiu, injust i insuficient, un sistema basat en una política orientada a reduir els impostos directes i augmentar-ne els indirectes, per beneficiar només els qui més tenen. No es tracta d'incrementar els impostos, sinó de recuperar-ne alguns, com els de patrimoni o successions, i garantir el bon funcionament dels ja existents, augmentar la progressivitat en l'IRPF, equiparar la tributació entre les rendes del treball i les del capital, o garantir una major tributació de les societats d'inversió.

Un paper important l'hauria de tenir, com passa en altres països, la fiscalitat ambiental, una eina que ha de permetre conjugar tres elements bàsics –medi ambient, creixement econòmic i social– per assolir un desenvolupament més sostenible. A més, s'ha de consolidar una recaptació més equitativa (que pagui més qui més té) i garantir una bona gestió i la redistribució eficient dels recursos recaptats. Però, per sobre de tot, un sistema fiscal més just ha de passar necessàriament per la lluita contra el frau fiscal com una tasca essencial en l'objectiu d'assolir una societat més justa i equitativa. ■

Gent Gran Voluntària

Molt per aportar

Vivències, valors, coneixements, idees, solidaritat... La gent gran té molt per aportar. Des dels centres de gent gran de l'Obra Social "la Caixa" en fomentem el paper actiu en la societat, i l'animem a participar en les múltiples activitats que desenvolupen les associacions de voluntaris que impulsem.

Perquè l'experiència de la gent gran és un gran valor per a la societat.

Palmira Calvo, voluntària al Centre Penitenciari de Picassent (València)

El sindicat presenta els seus comptes i torna a reclamar la transparència dels recursos públics

CCOO de Catalunya ha fet públics, recentment, els seus comptes econòmics de l'any 2009 en presentar-los davant la Sindicatura de Comptes, amb l'objectiu que els analitzi i deixi constància de la procedència dels ingressos i la destinació de les despeses que ha tingut el sindicat.

Totes les institucions i organismes que rebin subvencions i recursos públics han de ser transparents en la seva gestió

A partir d'aquest any 2010, la Sindicatura de Comptes analitzarà les subvencions que s'hagin atorgat a les diverses organitzacions sindicals, una petició que CCOO havia fet reiteradament en anteriors ocasions.

D'aquesta manera, cada any la Sindicatura farà un informe de totes les subvencions que s'han atorgat, quina finalitat tenien i quines han estat les seves justificacions, per tal que amb les seves recomanacions s'ajudi a millorar i a optimitzar els recursos públics.

Tot i aquesta millora en relació a anys anteriors, CCOO continua demanant que es creï la Llei de participació institucional perquè reguli de manera clara, objectiva i transparent les relacions entre el Govern i les organitzacions sindicals i empresarials. Aquesta llei hauria de crear diversos mecanismes que fomentessin la transparència dels recursos públics i fer que cada any es donés a conèixer al Parlament de Catalunya i a la Sindicatura de Comptes quines subvencions s'atorguen a cada sindicat o patronal i per quin motiu.

Què es fa amb els diners públics?

Abanda, la Llei de participació institucional també hauria d'obligar totes les organitzacions que rebin subvencions i recursos públics a registrar els seus pressupostos

i els seus comptes auditats en un registre oficial o davant el mateix

Síndic per tal de garantir que els diners que se'ls atorguen es destinin realment a la funció per a la qual s'han concedit.

CCOO ha presentat voluntàriament els seus comptes auditats a la Sindicatura de Comptes de Catalunya des de l'any 2005 i, tot i que no en tenim cap obligació legal, fem aquesta actuació per exigir al Govern de la Generalitat que compleixi el compromís de transparència pel que fa a la utilització dels recursos públics per part de les organitzacions sindicals i empresarials.

CCOO de Catalunya volem aconseguir d'aquesta manera que totes les institucions i organismes que rebin subvencions i recursos públics siguin transparents en la seva gestió i es garanteixi així la independència econòmica i l'autonomia de les organitzacions socials. ■ **Marc Contijoch**

La façana de l'edifici de la Via Laietana continua en mal estat després de 4 anys

CCOO de Catalunya ha denunciat la passivitat del Ministeri de Treball i Immigració davant el ruïnós estat de la façana de l'edifici de la Via Laietana, que forma part del patrimoni sindical acumulat, després que es desprengués un fragment de la façana a causa del seu estat de deteriorament. En data d'avui encara no

façana que no han causat danys personals però que han empitjorat l'estat de conservació precari que ja hi havia. El Ministeri, com a titular de l'edifici, és el responsable de la seva seguretat i, per això, està obligat a complir la legislació vigent i a reparar els desperfectes que hi ha per garantir la seguretat de les més de 3.000 persones que diàriament hi passen per davant.

s'ha reparat ni s'ha pres cap més mesura per garantir-ne la seguretat.

Quatre anys després continuem en la mateixa situació i l'edifici de la Via Laietana està patint una situació de degradació continuada, que té una repercussió directa en la seguretat de les instal·lacions i de les persones. És per això que CCOO de Catalunya exigim la restauració de la façana i reclamem un edifici digne i exclusiu per al primer sindicat de Catalunya. Amb tot, continuem mantenint converses amb el Ministeri de Treball per trobar una solució consensuada al conflicte i per poder reparar de manera definitiva la façana de l'edifici. ■

de la façana de l'edifici de CCOO de Catalunya a la Via Laietana de Barcelona i els nous desprendiments que s'han produït en els darrers mesos.

Recentment han caigut diverses parts de la

Reconeixement a l'empremta solidària d'Antoni Tàpies

La Secretaria de Formació Sindical i Cultura de CCOO de Catalunya va organitzar un acte d'homenatge a Antoni Tàpies amb motiu de l'obra "Empremta de mà" (1974), que l'artista va donar al sindicat per fer una acció solidària amb el poble vietnamita. Les reproduccions que es van fer d'aquest quadre es van vendre a les fàbriques i barriades per tal de recollir fons per ajudar aquest poble.

L'homenatge, que va tenir lloc el 18 de novembre passat a la Fundació Antoni Tàpies de Barcelona, va ser conduït per Isabel Graupera i Lluís Burillo, i va comptar amb unes emotives intervencions de Pere Portabella, José Luis López Bulla i Joan Carles Gallego.

Persones vinculades a la cultura i properes a l'artista, com Miquel Tàpies, president de la Fundació Antoni Tàpies i fill de l'artista, Perejaume o Raimon, van assistir a l'homenatge a l'art compromès i solidari. ■

El Govern espanyol rebutja la tramitació de la ILP de la televisió sense fronteres

CCOO de Catalunya considera molt greu el rebuig del Govern espanyol a la tramitació de la iniciativa legislativa popular (ILP) de la televisió sense fronteres. L'executiu vol vetar aquesta ILP –que té per objectiu garantir les emissions de TV3 al País Valencià o de Canal 9 a Catalunya– perquè augmentarien els crèdits pressupostaris.

És la primera vegada que un Govern espanyol recomana la no-admissió d'una ILP abans que la mateixa Mesa del Congrés en decideixi la tramitació, en aquesta ocasió amb el suport de 650.000 signatures. Atès que la Mesa del Congrés ha demanat explicacions davant l'informe negatiu de Presidència, s'entén que el procés continua en marxa i, per això, CCOO estarà atenta a com es desenvolupa tota la tramitació. ■

Odont
QUALITY
CLÍNQUES DENTALS

UNA BOCA SANA
I CUIDADA...

*i segueix amb
la teva vida*

Si ets afiliat o afiliada de **CCOO**, ara tu i els teus familiars podreu gaudir de serveis gratuïts i preus especials a les clíniques dentals **Odontquality**

SERVEIS GRATUÏTS

- Visita i diagnòstic odontologia general
- Diagnòstic d'ortodòncies (aparells correctors)
- Fluoritzacions
- Radiografies intrabucals
- Diagnòstic implantològic

SERVEIS A PREU FIX (NOMÉS 20€)

- Higiene bucal (neteja + revisió per sessió)
- Extracció simple de peces bucals

FINANÇAMENT SENSE INTERESSOS

I 25% DE DESCOMPTE EN LA RESTA DE TRACTAMENTS

CONDICIONS ESPECIALS

*afiliats
i afiliades*

CCOO

5 CLÍNQUES
AMB TOTES LES
ESPECIALITATS

BARCELONA

Roger de Flor, 271 · Tel.: 93 459 06 07

HOSPITALET

Av. Ponent, 19 · Tel.: 93 448 21 23

SABADELL

Via Alexandra, 12-14 · Tel.: 93 724 40 99

GIRONA

Av. Sant Francesc 21, 3º A
Tel.: 972 41 02 05

FIGUERES

Caamaño 4, 1º 2ª · Tel.: 972 67 29 28

LA FRASE Susan Sontag, escriptora americana (1933-2004):

“Una societat capitalista requereix una cultura basada en imatges. Necessita subministrar moltíssim entreteniment amb l'objectiu d'estimular la compra i anestesiar els dolors associats a la classe, la raça i el sexe.”

REFLEXIÓ

Visita papal. Així no!

20.000 policies mobilitzats. L'espai aeri barceloní parcialment bloquejat. Carrers tallats durant més de dos dies. Parades de metro i autobús inhabilitades. Vaga general? No. Visita papal. Això, i molt més, és el que ha comportat l'estada de Benet XVI a Barcelona. En un context de retallades de sous i pressions, congelació de pensions i paralització d'obres públiques, i en un Estat laic i aconfessional, no ho oblidem, la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament i la Generalitat han hagut de desembutxacar prop de dos milions d'euros per sufragar part de la visita del pontífex a la ciutat. Què en pensaran, els funcionaris, d'aquestes administracions que els han reduït el salari un 5%? Però no només això. Comerços, restaurants i, per descomptat, els veïns, es van veure afectats en els seus afers diaris pel tancament d'una dotzena d'illes de l'Eixample. Als diners –públics– invertits algú hi haurà de sumar les pèrdues que ha comportat la presència del papa per a alguns negocis de la zona. Es va trobar a faltar la patronal reclamant el dret de les persones a poder desenvolupar la seva tasca diària. Com el 29-S. ■ **Núria Caelles**

LLENGUA

Desapareix la figura del corrector de català a TVE Sant Cugat

La direcció de TVE Sant Cugat ha permès la desaparició de la figura del corrector de català per raons organitzatives. Per ordre de la direcció de Recursos Humans de Madrid, s'ha enviat l'única persona que feia aquesta tasca al Departament d'Arxiu i Documentació.

El corrector de català desenvolupava la seva tasca principalment als serveis informatius, però també donava suport a la resta de programes en català, informava sobre l'ús de la llengua, vetllava per la seva qualitat i proposava el model d'estil més apropiat en les comunicacions orals i/o escrites, i corregia la retolació que apareixia en pantalla.

El comitè d'empresa de TVE Sant Cugat ha denunciat aquesta supressió i la considera un atac contra el centre de producció de Sant Cugat. ■

PUBLICACIÓ

Neix La Teranyina digital

Les confederacions de CCOO del País Valencià, les Illes Balears i Catalunya hem posat en funcionament la versió digital de *La Teranyina*, una publicació que recull des d'una perspectiva sindical les experiències culturals i lingüístiques que vivim CCOO als territoris de parla catalana. L'objectiu és afavorir un enriquiment cultural mutu a partir del debat i la reflexió sobre temes vinculats a la nostra llengua i cultura, i també difondre les actuacions que duem a terme en les nostres confederacions. *La Teranyina digital* inclou entrevistes, reportatges, opinions, documents i materials produïts per diferents àmbits del sindicat. La nova edició té un format digital perquè creiem que és la manera més àgil i democràtica d'accedir a la informació, i alhora constituïm el concepte de xarxa que permeten les tecnologies de la informació. ■

Podeu accedir al primer número a
<http://teranyina.ccoo.cat>

SEGIS

Alfons López & Pepe Gálvez

Encara no tens el carnet de la biblioteca?

Xarxa de Biblioteques Municipals de la Diputació de Barcelona

201 biblioteques a 130 municipis i 9 bibliobusos a 104 municipis

Podràs consultar i emportar-te en préstec tota mena de documents, fer ús de bases de dades, accedir gratuïtament a Internet, utilitzar les zones wi-fi, apuntar-te a activitats i obtenir descomptes en entrades a museus, teatres i cinemes i en la compra de llibres i discos.

Més informació:

www.diba.cat/biblioteques

**Diputació
Barcelona**

Àrea de Cultura

Xarxa de Biblioteques Municipals